

B'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΡΡΩΣΙΝ ΤΗΣ

Σὰν ἥλιου ἀχτίδα τρεμουλή, ὅπου τὰ νέφη σκίζει,
Ὅταν βροχὴ τῆς ἀνοιξὸς τὸν πρῶτον ἀνθὸς ποτίζη,
Ἔτσι σηκῶν ἡ ἀγάπη μου ἡ ἀρρωστητὴ ἀπ' τὴν κλι-

(νῆ),
'Στῆς λύπης μου τὴ συννεφιά χρυσοῦ πύλι δῶκε δίνει.
Γιατὶ εἶνε ἡ ἀγάπη μας ἄχ ! μιὰ χαρὰ, μιὰ λύπη,
Σὰν πρῶταις μέραις ἀπριλίου ποῦ ὁ ἥλιος 'θαίνει,
(λείπει.

Γιατὶ εἶνε ἡ ἀγάπη μας 'ς τὸ πρῶτό της λουλούδι,
Ποῦ ἄθελα λυπητερό γεννιέται τὸ τραγουδί,
Σὰν νὰ μὴ ξέρης εἰν' ἀρχὴ καλοκαιριοῦ ἢ τέλη,
Ποῦ, 'μοιάζει σὰ βρεγόμενος ὁ ἥλιος π' ἀνατέλλει.

Μὰ τώρα μοῦ ἔγινε καλὰ, λουλούδις ἡ μορφὴ της,
Λὰς κ' ἔσθυσ' ἀπὸ ἔρωτα ἡ ἀδύνατη φωνὴ της
Ὅχι ἀπὸ ἀγάπης, ἀπὸ καὶ μὲ: Κι' ἔταν εἰς τὴν ἀγ-

(κάλῃ
τὴν πέρνω, ἔχει μιὰ ζωὴ γιὰ μὲ, γι' αὐτὴν μιαν
(ἄλλῃ.

Ἔτσι ξυπνᾷ τὸ αἰγόκλημα· λὰς κ' εἶνε λυγισμένο,
Μὰ τὸ θαράνει τὸ ἀνθὶ τοῦ τὸ μωρομυρισμένο.
Τὴν πῆρα κ' ἐβαδίσσαμε μαζὺ ἀγάλη ἀγάλη,
Περπάτει καὶ 'ς τὸν ὠμό μου ἀκούμπας τὸ κεφάλι.
Μὲ τί γλυκὸ χαμόγελο, μὲ φλόγα πιά 'ς τὸ 'μάτι
Ἐβγαίν' ἀπὸ τὰ χεῖλη της λαλιὰ καρδιά γεμάτη !
Κι' ἔταν ἐσταματήσαμε κ' ἔβλεπα νὰ χωρισθούμε,
'Νέκρωθηκα, κ' εἶπα μαζὺ πῶς καὶ νεκροὶ θὰ ζούμε.

'Αθῆναι, 13—16 'Οκτ. 1875.

I. K. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ.

(μῦθος)

Ὅταν ὁ καλὸς μας ἔξη Αἰώποπος, τὸ πᾶν ὠμίλει,
Καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων ἦτο φί-

(λῃ.

Σ. Ζ. Δ. Δημοσιεύοντες εὐχαρίστως σήμερον τὸν
ἀνωτέρω μῦθον τοῦ φιλτάτου ἡμῶν Κ. Ε. Δάντε,
αἰτοῦμεν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, ἐὰν ἔνεκεν ἀ-
πορίας χώρου, δὲν κατεχωρίσαμεν αὐτὸν προη-
γουμένως.

Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς χρόνους τὰ πτηνὰ συνῆλ-
(θον, κ' εἶπον,
Μὲ ὁρμὴν νὰ δοκιμάσουν τῶν περὶ γυντων τὸν
(κτύπον.

Πρόδρομος αὐτῶν ὁ κόραξ ἐκ τῆς κρύπτης τοῦ
(τρεχάτος,

Πεινασμένος, διψασμένος, καὶ ἀπὸ θυμὸν γεμάτος,
Φθάνει, καὶ κατόπιν τούτου σσιφηδὸν ὁμοῦ τὰ ἄλλα,
Παντὸς γένους, ἡλικίας καὶ φωνῆς, μικρὰ, μεγάλα·
Παρατάσσονται εἰς δύο στρατιάς ὡς πολεμάρχου.
Πλὴν ἀκέφαλα ὡς ἦσαν, θέλουν ἀρχηγὸν νὰ ἀρχῇ.
Ἐν τῷ μέσῳ παρεμβαίνει τότε ἐν πομπῇ καὶ δόξῃ,
Ὁ καλόφωνος κύρ κόραξ ὡσεὶ σὴ τωρ ἵνα κρῶζη.
Καὶ μὲ ἦθος κρεσπώλου λίγα λόγια θελεῖ τάχα,
Νὰ εἰπῇ καὶ ὑποδείξῃ τὸν κλητὸν ἐκείνον χάχα
Μὲ φωνὴν λοιπὸν γλυκεῖαν ἔψαλλε καὶ εἶπεν ὅτι
Οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Δημοσθένους δὲν ἀνέφερον ἡ γλῶσσα.
Καταλήξας δὲ, προσεῖπεν, ὑπὸ τῆς ἀγέλης πάσης,
Βασιλεὺς νὰ γείνη ὅστις φέρει βάδισμα ἀνάσσης.
Καὶ ἄμ' ἔπος καὶ ἄμ' ἔργον, εὐφηφίσθη τὸ παγῶνι
Βασιλεὺς, νὰ καμαρώνῃ

Τὴν ἀρίθμησιν τοῦ πληθους διατάσσει παρακρῆμα,
Τὸ παγῶνι· ἀλλ' ὅποιος θύρβος, ὀργή; τί κρῖμα !
Πῶς ; τί τάχα νὰ συμβαίνει ; ποῖος λείπει ; ποῖος
(λείπει ;

—Ἡ κυρία κουκουβάγια !—ὦ, τί λύπη ! ὦ, τί λύ-

(πη !
Τρέχουν, τὴν ζητοῦν, τὴν ἐρίσκουν εἰς τὴν τρύ-

παν τῆς κρυμμένης,
Ὅπου ἦτον ἡ καλὴ σου, φάρδος, μάκρος, 'ξάπλω-

(μένη.
«Κυρὰ κουκουβάγια, σήκω, εὐθὺς σήκω, σὲ ζητεῖ..

—Καλέ, τίς ;—Ὁ βασιλεὺς μας—Ποῖος εἶπας ;
(πῶς ; τί ;

—Ἐλα, σήκω, φθάνει πλέον ἔλα, ἔλα, κουκουβά-

(για.
—Καλέ, 'πῆρ' ὁ νοῦς σας θάγια ;

«Δὲν μὲ βλέπετε πῶς εἶμαι γραῖα πλέον ἢ καυμένη
«Ἀσθενὴς καὶ μαδημένη ;»

Ἀπεχώρησαν. Τὴν μάχην, τὸ τοῦ ποιητοῦ μας στόμα
Ἀποσιωπᾷ, καὶ φέρει ἄλλοθι ταχὺ τὸ ὄμμα.

Μέγα γεῦμα παρετίθη πρὸς τοῦ λυκαυγὸς τὴν ὥραν
Καὶ χορὸς μετὰ τὸ γεῦμα, εἰς τὴν πτηνοτρόφον χώ-

(ραν.
Καὶ προπόσεις, καὶ οὐρά,
Καὶ τραγούδια καὶ χάρα.

Ἡ κυρία κουκουβάγια ἐξετρώπωσε καὶ 'κείνη·
«Διατί ἡ κουκουβάγια ἔξω τοῦ χοροῦ νὰ μείνῃ ;,

Εἶπε μόνη· τρέχει, φθάνει, καὶ μὲ κούνημα καὶ νάζι
Τὴν ἐπιστημότητά της 'στὸν χορὸν παρουσιάζει.

Χίλια πλὴν τότε, «οὔτασού !
«Εἰπέ,» εἶπον, «τ' ὄνομά σου.»

—Τὴν κυρίαν κουκουβάγιαν ἀγνοεῖτε τάχα, φίλοι;
«Ἐγὼ εἶμαι.—Σὺ ; σὺ τάχα ; ἀλλὰ, πῶς ἰδῶ, σὺ
(φίλη.

«Ἐλα δὲ, παρουσιάσου εἰς τὸν βασιλεῖα πρῶτον·
Ἐλα τοῦ θανάτου κόρη, ψάλτρια κακῶν ἐρώτων.»

Προχωρεῖ αὐτὴ κινῶσα τὸ κομψὸν ἀνάστημά της,
Καὶ ταχὺ ἐν κοῦ κοῦ κοῦ τῆς, προσφωνεῖ τὸ ὄνο-

(μά της.
Κοῦ κοῦ, λέγει, καὶ στεναίνει
Πάλιν κοῦ κοῦ κοῦ φωνάζει·